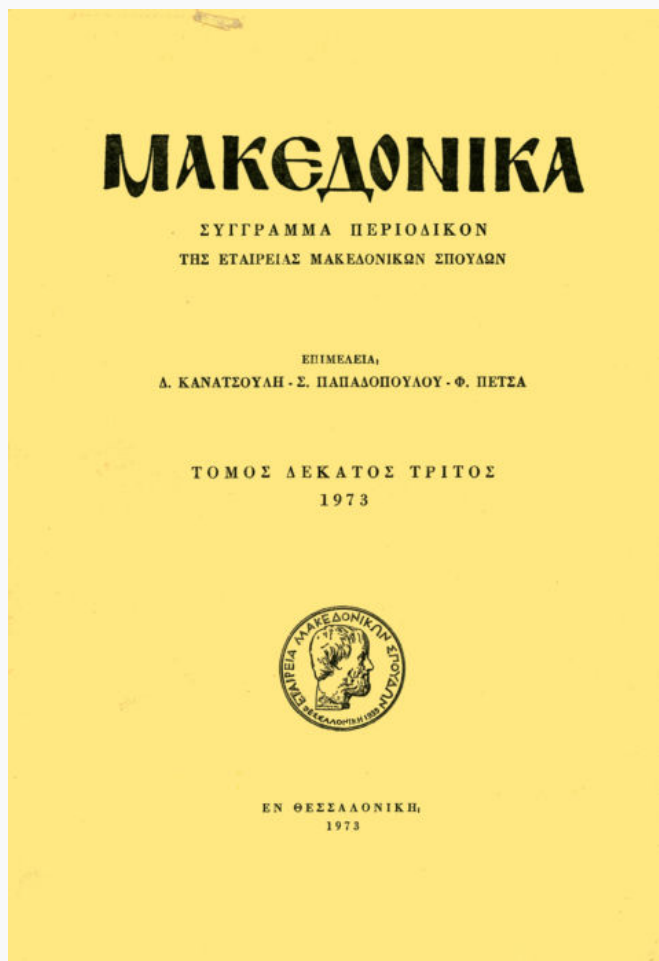

Μακεδονικά

Τόμ. 13, Αρ. 1 (1973)

Νεώτερες ειδήσεις για τον Ιωάννη Κωττούνιο (1572-1657)

Ιωάννης Ε. Καραθανάσης

doi: [10.12681/makedonika.904](https://doi.org/10.12681/makedonika.904)

Copyright © 2014, Ιωάννης Ε. Καραθανάσης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Καραθανάσης Ι. Ε. (1973). Νεώτερες ειδήσεις για τον Ιωάννη Κωττούνιο (1572-1657). *Μακεδονικά*, 13(1), 267-273.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.904>

ΝΕΩΤΕΡΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΙΩΑΝΝΗ ΚΩΤΤΟΥΝΙΟ (1572-1657)

Για τη ζωή και το έργο του Μακεδόνας έθνικού ευεργέτη Ιωάννου Κωττουνίου (1572-1657), καθηγητού ιατροφιλοσόφου στα ιταλικά Πανεπιστήμια της Bologna και της Padova, γράφτηκαν αρκετά ως τώρα¹. Το θέμα όμως δεν εξαντλήθηκε και πολλά από τη δράση του Μακεδόνας επιστήμονος παραμένουν άγνωστα. Σκοπός της μελέτης αυτής είναι να δώσει όρισμένες άγνωστες πτυχές της ζωής του Ιωάννου Κωττουνίου.

Εκδίδουμε παρακάτω δύο έγγραφα από τα κρατικά βενετικά αρχεία². Τα έγγραφα αυτά γραμμένα και τα δύο στην ιταλική μάς πληροφορούν για τα έξης: το πρώτο έγγραφο με χρονολογία 3 Σεπτεμβρίου 1631 αφορά στο διορισμό του Ιω. Κωττουνίου στο Πανεπιστήμιο της Πάντοβας και είναι μιá επιστολή του Φρ. Pisani προς τον Procurator Cornaro, με την οποία συσταινείται θερμά ο Ιω. Κωττούνιος. Το δεύτερο μάς δίνει μιάν αρκετά ενδιαφέρουσα πληροφορία: ο Ιω. Κωττούνιος στά 1623, κι ενώ ήταν καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Bologna, ήρθε στη Βέροια και ζήτησε από την αδελφή του Θεολόγα δάνειο είκοσι χιλιάδων ρεαλίων. Με τα χρήματα αυτά ο Κωττούνιος σκόπευε να λάβει το χρίσμα του μητροπολίτη Βεροίας, μεταβαίνοντας ειδικά προς τοῦτο στην Κωνσταντινούπολη, όπου θα συναντούσε και θα κατέβαλλε στὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη τὸ ποσὸν αὐτό³. Ὁ τελευταῖος φυσικὰ θὰ τὸν ἔχριε μητροπολίτη. Ἄγνωστο τί μεσολάβησε και οἱ προσπάθειες τοῦ Βεροιώτη καθηγητοῦ δὲν ἔλαβαν τέλος· ἔτσι ἐπέστρεψε

1. Κ. Δ. Μέρτζιου, Μνημεῖα Μακεδονικῆς Ἱστορίας, Θεσσαλονίκη 1947, σ. 471-488 και τελευταία Ἀριστ. Στεργέλλη, Τὰ Δημοσιεύματα τῶν Ἑλλήνων σπουδαστῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πάδοβας τὸν 17ο και 18ο αἰῶνα, Ἀθῆναι 1970, σ. 49 και 52. Τοῦ Ἰδίου, Νέα βιογραφικὰ στοιχεῖα γιὰ τὸν Ἰωάννη Κωττούνιο, «Θησαυρίσματα», τ. 5 (1968), σ. 250, σημ. 7. Κλ. Τσοῦρκα, Ἰωάννης Κωττούνιος (1572-1658) ὁ ἐκ «Βεροίας σοφός» και φιλογερός Ἑλληγν, τὸ ἑλληγνικὸν Κολλέγιον του εἰς τὴν Πάδοβαν (1657-1920), «Μακεδονικὴ Ζωή», τεῦχ. 44 (Ἰαν. 1970), σ. 14-20, Ζαχ. Τσιρπανλῆ, Οἱ Μακεδόνες σπουδασταὶ τοῦ Ἑλληγνικοῦ Κολλεγίου Ρώμης και ἡ δράση τους στὴν Ἑλλάδα και στὴν Ἰταλία (16ος αἰ.-1656), Θεσσαλονίκη 1971, σ. 125-159, Ἀ. Σιγάλα, Ἑκλαϊκευμένα Μελετήματα, τόμ. Β', Ἀθῆναι 1971, σ. 100-112.

2. Τα ἔγγραφα αὐτὰ φυλάσσονται στὰ Βενετικὰ Κρατικὰ Ἀρχεῖα, A.S.V., Riformatori dello studio di Padova, φ. 421 b και φ. 174.

3. Βλ. σχόλια Β' ἔγγραφου.

στην Ἰταλία. Στὸ δεύτερο ἔγγραφο ἐπισυνάπτεται καὶ ἀντίγραφο τῆς ἀπόδειξης τῶν χρημάτων ποῦ ἔλαβε ἀπὸ τὴν ἀδελφή του ὁ Ἰω. Κωττούνιος.

Τὶς πληροφορίες γιὰ τὴ δραστηριότητα αὐτῆ τοῦ Κωττούνιου νὰ χριστῇ μητροπολίτης Βεροίας τὶς ἔχουμε ἀπὸ αἴτηση ποῦ ὑπέβαλε ὁ ἀνεψιὸς του Ἰω. Κούνιαλης, τὸν ὁποῖο τόσο πολὺ εὐεργέτησε ὁ Κωττούνιος, ἀφοῦ μάλιστα τὸν ἔφερε ἀπὸ τὴ Βέροια στὴν Πάντοβα, γιὰ νὰ σπουδάσῃ Ἱατρικὴ καὶ Φιλοσοφία καὶ τὸν συντηροῦσε μὲ δικά του ἔξοδα¹. Μὲ τὴν αἴτηση αὐτὴ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Βεροιώτη καθηγητοῦ ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς ἐπιτρόπους τῆς διαθήκης τοῦ θείου του τὴν ἐπιστροφή τῶν εἴκοσι χιλιάδων ρεαλίων.

Α' ΕΓΓΡΑΦΟ

Udine, 3 Σεπτεμβρίου 1631.

Περίληψη: Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφίας στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πάντοβας Cremonini προτείνεται ἀπὸ τὸν Ferd. Pisani στὸν ὑπεύθυνον Procurator Cornaro ὁ διορισμὸς τοῦ Κωττούνιου.

*Ill(ustrissi)mo et Ecc(ellentissi)mo Signor mio Collendissimo,
La perdita che lo studio di Padova hà fattode lla persona del Signor Cremonino
mi dà luogo di raccomandare vivamente alla protezione di V.E. il Signor Dottor
Giovanni Cottunio dà Salonicchi, che hà i requisiti posti nell'allegato foglietto,
accio le piaccia favorirlo in concorso d'ogn' altro nella provvisione di quella Ca-
tedra di Filosofia, sperando io ch' egli sia per riuscire di sodisfatione à quell'
Università et che le gratie di V.E. debbano esser ben impiegate sendo egli di qualità
amabili et insigni et che portà degnamente sostener la carica. Supplico perciò
V.E. ad esserle liberale de suoi favori, ch' io ne rimarrò alla sua benignità con
infinita obligatione, et ricordandole la partial mia osservanza le baccio affetuosa-
mente le mani.*

Di V.E.

Di Udine, li 3 Settembre 1631

Divotissimo Servitor
Ferd. Pisani.

Μετὰφραση.

Ἐκλαμπρότατε καὶ Ἐξοχώτατε Κύριέ μου Σεβασμιώτατε,
Ἡ ἀπώλεια ποῦ εἶχε τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πάντοβας στὸ πρόσωπο τοῦ κ.
Cremonino μὲ κάνει νὰ συστήσω θερμὰ στὴν προστασία τῆς Ἐξοχότητάς

1. Κ. Δ. Μέρτζιου, Μνημεῖα Μακεδονικῆς Ἱστορίας, σ. 479.

σου τὸν κ. διδάκτορα Ἰωάννη Κωττούνιο ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη, ποὺ ἔχει τὰ ἀναγκαῖα πιστοποιητικά εὐρισκόμενα στὸ συνημμένο σημεῖωμα, γιὰ νὰ εὐαρεστηθῇς καὶ τὸν εὐνοήσης στὸ συναγωνισμό μὲ κάθε ἄλλο γιὰ τὴν κατάληψη τῆς ἔδρας τῆς Φιλοσοφίας. Ἐλπίζω ὅτι αὐτὸς θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιτύχῃ στὸ Πανεπιστήμιο αὐτὸ καὶ ὅτι οἱ εὐεργεσίες τῆς Ἐξοχότητάς σου θὰ πιάσουν τόπο, γιατί αὐτὸς εἶναι κατὰ τὸ χαρακτήρα ἀγαπητὸς καὶ ἐπιφανὴς καὶ ὅτι θὰ δυνηθῇ ἐπάξια νὰ κρατήσῃ τὴ θέση. Παρακαλῶ γι' αὐτὸ τὴν Ἐξοχότητά σας νὰ γίνῃ γενναιοδωρὴ μὲ τὶς εὐνοιές της κι ἐγὼ θὰ παραμένω στὴ ἐπιείκειά της μὲ ἀτελείωτη ὑποχρέωση, καὶ ὑπενθυμίζοντάς της τὸν προσωπικό μου σεβασμὸ τῆς φιλῶ μὲ στοργὴ τὰ χέρια.

Τῆς Ἐξοχότητάς σας

Udine, 3 Σεπτεμβρίου 1631

ἀφοσιωμένος δοῦλος

Ferd. Pisani

Σ χ ό λ ι α.

Cremonino: πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ καθηγητὴ τῆς Ἀριστοτελικῆς Φιλοσοφίας Cremonino, γιὰ τὸν ὁποῖο βλ. τὸ πρόσφατο μελέτημα τῆς Maria Assunta del Torre, Studi di Cesare Cremonini, Padova 1968. Ὁ Κωττούνιος ὑπῆρξε μαζί μὲ τὸν Θεόφιλο Κορυδαλέα μαθητὴς τοῦ Cremonini βλ. Ἀριστ. Στεργέλλη, ἔ.ἀ., σ. 253· ἡ ὑπογραφή μάλιστα τοῦ Cremonino κοσμοῦσε τὸ πρακτικὸ τῶν διδακτορικῶν ἐξετάσεων τοῦ Κωττούνιου. Ὁ Κωττούνιος διορίστηκε τελικὰ ἑκτακτος καθηγητὴς τῆς πρώτης ἔδρας τῆς Φιλοσοφίας στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Πάντοβας τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1632 καὶ τακτικὸς στὶς 26 Σεπτεμβρίου 1637, βλ. Ζαχ. Τσιρπανλῆ, ἔ.ἀ., σ. 135.

Β' ΕΓΓΡΑΦΟ

Πάντοβα, 21 Νοεμβρίου 1661

Π ε ρ ί λ η ψ η: Ὁ Ἰω. Κωττούνιος στὴν ἐπιθυμία του νὰ γίνῃ μητροπολίτης Βεροίας δανεῖζεται τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1623 ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ του Θεολόγα εἴκοσι χιλιάδες ρεάλια, τὰ ὁποῖα θὰ κατέβαλλε γιὰ νὰ λάβῃ τὸ χρῆσμα τοῦ μητροπολίτη Βεροίας στὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη, μὲ τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ τῆς ἐπιστρέψῃ ἐντὸς ὀλίγου τὰ διπλάσια καὶ μετὰ θάνατον ὅλη του τὴν περιουσία. Τὰ χρήματα ὅμως αὐτὰ οὐδέποτε ἔλαβε ἡ ἀδελφὴ του, οὔτε καὶ τίποτε ἀπὸ τὴν περιουσία του μετὰ τὸ θάνατό του, γι' αὐτὸ τώρα ὁ ἀνεψιὸς του Κούνιαλης, σύμφωνα μὲ τὴ γραπτὴ ὑπόσχεση τοῦ θεοῦ του, ζητεῖ τὸ παραπάνω ποσὸν μὲ τοὺς τόκους του.

Sino l'anno 1623 Aprile il qm. Ecc(ellentissi)mo Signor Giovanni Cottunio dovendo andare in Constantinopoli per farsi Metropoli di Veria, sua patria, dignità cospicua et di grand' utile, gratia che non poteva conseguirsi senon con mercede d'oro et perciò procurò et ottene imprestido della Signora Teologa sua sorella reali venti milla, che erano alla sua dote destinati, essendo essa ancora piccola, promise esso Sig(no)r Cottunio persuaderla al' imprestido, che frà puoco li darebbe il doppio, et anco doppo la sua morte lascierebbe tutta la sua robba a lei, ò vero havendo figlioli à loro et tanto di quella, che havesse in sua Patria quanto in altro loco. Il che tutto con scripttura in Greco et anco in Italiana ambe dà lui scritte et sotto scritte tutte di sua mano pur in Veria, sua patria, si dichiara et appàr chiarissimo senza dubio imaginabile alcuno. Visse la signora Teologa sua sorella nudrita dalle speranze del fratello particolarmente d'esser fata erede sua et suoi figlivoli massime essendosi maridata havendo in effetto havuto figlioli, trà quelli chè pur è unico maschio, il Signor Giovanni Cunali dà lui riconosciuto per nipote et fatto venire in Padova et accolto in casa un anno avanti et più che morisse et poi espressamente beneficcato nel suo testamento, nominando et beneficando pur anco con piccolo legato essa signora Teologa, come chiaro appare dal suo Testamento. Hora dunque essendo il Signor Cottunio mancato et diversamente disposto dà quanto promesse nella detta scrittura et vedendosi essa Signora Teologa et il Signor Giovanni suo unico figliolo delusi, né essendo il dovere che perdino anco il suo legitimo credito di vinti milla reali, che tanto tempo le sono state infrutuose et desiderando perciò conquire questo suo considerabil capitale con li frutti et prò che de jure vengono. Per tanto d'ordine del Nobilissimo Signor Vicario et ad istanza del sudetto Signor Zuanne Cuniali, tanto per nome suo, come per nome della Signora Teologa, sua madre, relictà del qm. Signor Demetrio Cunali saranno vitati li Nobilissimi et Ecc(ellentissi)mi Sig(no)ri Commissarii testamentarii del prefetto ecc(ellentissi)mo Signor Zuanne Cottunio per la prima hora di ragione, che sarà trè giorni doppo della relatione della presente in officio à vedersi à setentiare nella sudetta somma ut supra et ut in sudetto con impensis sale, protestando. Et con la presente saranno prodotti li nominati scritti et il testamento prenominato in parte et partibus.

Copia Adi 20 Aprile 1623 in Veria

Ricevo io infrascritto dalla Signora Teologa mia sorella andando in Constantinopoli per farmi metropoli di Veria, mia patria, prestido cioè più di quel che havevo d'aver della mia parte vinti mille reali la dote sua essendo piccola la mia sorella obligandomi che frà puoco tempo darli il doppio delli suoi soldi et ancora doppo la mia morte esser tutta la robba sua, o vero havendo figlioli esser la mia robba di quelli, tando quà, quanto in altro luoco, in fede di que.

Io Giovanni Cottunio, affermo

Μετὰ φ ρ α σ η.

Ὡς τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1623 ὁ μακαρίτης Ἐξοχώτατος κ. Ἰωάννης Κωττούνιος ὀφείλε νὰ μεταβῇ στὴν Κωνσταντινούπολη, γιὰ νὰ γίνῃ μητροπολίτης Βεροίας, τῆς πατρίδας του, ἀξίωμα σπουδαῖο καὶ μεγάλης ὀφέλειας, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ πετύχῃ παρὰ μονάχα μὲ καταβολὴ χρυσοῦ· γι' αὐτὸ φρόντισε καὶ δανείστηκε ἀπὸ τὴν ἀδελφή του κ. Θεολόγα, εἴκοσι χιλιάδες ρεάλια ποὺ προορίζονταν γιὰ τὴν προίκα τῆς, ἀφοῦ ἄλλωστε αὐτὴ ἦταν ἀκόμῃ μικρὴ. Ὑποσχέθηκε λοιπὸν αὐτὸς ὁ κ. Κωττούνιος, πείθοντάς τὴν νὰ τοῦ δανείσῃ, πὼς σὲ λίγο καιρὸ θὰ τῆς ἔδινε τὸ διπλάσιο καὶ ἀκόμῃ πὼς μετὰ τὸ θάνατό του θὰ τῆς ἄφηνε ὅλην τὴν περιουσίαν ἣ ἂν εἶχε παιδιὰ σ' αὐτά, τὸσον ἐκείνη ποὺ εἶχε στὴν πατρίδα του, ὅσον κι ἐκείνη ποὺ βρισκόταν σ' ἄλλον τόπο. Καὶ ὅλ' αὐτὰ ὑποσχέθηκε γραπτῶς στὴν ἐλληνικὴ καὶ ἰταλικὴ ἐπειδὴ εἶναι γραμμένα καὶ τὰ δύο ἀπὸ τὸν ἴδιο καὶ ὑπογεγραμμένα ὅλα μὲ τὸ χέρι του καὶ μάλιστα στὴ Βέροια, τὴν πατρίδα του, ἀποδεικνύονται καὶ φαίνονται καθαρὰ χωρὶς καμιά ἀμφιβολία. Ἐξῆσε ἡ κ. Θεολόγα, ἡ ἀδελφὴ του, τρεφόμενη μὲ τὶς ἐλπίδες τοῦ ἀδελφοῦ, ἰδιαίτερα πὼς θὰ γινόταν κληρονόμος του μαζί μὲ τὰ παιδιὰ τῆς, ἀφοῦ ἄλλωστε παντρεύτηκε καὶ ἀπέκτησε παιδιὰ, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα εἶναι καὶ τὸ μοναδικὸ ἀρσενικὸ ὁ κ. Ἰωάννης Κούνιαλης, ποὺ ἀναγνωρίστηκε ἀπ' αὐτὸν ὡς ἀνεψιὸς του καὶ πού, ἀφοῦ τὸν ἔφερε στὴν Πάντοβα καὶ τὸν δέχτηκε σπίτι του ἕνα καὶ πλέον χρόνον, πρὶν πεθάνῃ, ἔπειτα τὸν εὐεργέτησε ρητὰ μὲ τὴ διαθήκην του, ὀνομάζοντας καὶ εὐεργετώντας ἐπίσης μὲ μικρὸ ποσὸ τὴν κ. Θεολόγα, ὅπως φανερά φαίνεται στὴ διαθήκην του.

Τώρα λοιπὸν ποὺ ὁ κ. Κωττούνιος πέθανε καὶ διέθεσε διαφορετικὰ, ἀπ' ὅ,τι ὑποσχέθηκε στὸ παραπάνω ἔγγραφο, τὴν περιουσίαν του καὶ βλέποντας αὐτὴ ἡ κ. Θεολόγα καὶ ὁ κ. Ἰωάννης, ὁ μοναχογιὸς τῆς, νὰ ἔχουν διαψευστῇ οἱ προσδοκίαι τους καὶ νὰ χάνουν ὄχι μόνον αὐτὰ ποὺ τοὺς ὀφείλονταν, ἀλλὰ νὰ χάνουν καὶ τὸ νόμιμο ποσὸ τῶν εἴκοσι χιλιάδων ρεαλίων, ποὺ τόσα χρόνια ἔμειναν χωρὶς καρποὺς καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦν νὰ καρπωθοῦν αὐτὸ τὸ σημαντικὸ ποσὸ μὲ τοὺς καρποὺς καὶ τοὺς τόκους ποὺ νόμιμα ἐπακολουθοῦν, γι' αὐτὸ μὲ διαταγὴ τοῦ Εὐγεν. κ. Τοποτηρητοῦ καὶ ὕστερ' ἀπὸ αἴτηση τοῦ παραπάνω κ. Ἰωάννου Κούνιαλη, τὸσον ἐξ ὀνόματός του, ὅσον καὶ ἐξ ὀνόματος τῆς κ. Θεολόγας, τῆς μητέρας του, χήρας τοῦ μακαρ. κ. Δημητρίου Κούνιαλη, θὰ κληθοῦν οἱ Εὐγενέστατοι καὶ Ἐξοχώτατοι κ.κ. Ἐπίτροποι τῆς διαθήκης τοῦ παραπάνω Ἐξοχώτατου κ. Ἰω. Κωττούνιου, κατὰ τὴν πρώτην προθεσμίαν, ποὺ εἶναι τρεῖς μέρες μετὰ τὴν ἐπίδειξιν τῆς παρούσης, στὴν ὑπηρεσία, γιὰ νὰ ἰδοῦν καὶ ἀκούσουν γιὰ τὸ ποσόν, ὅπως παραπάνω ἀναφέρεται... Καὶ μὲ τὴν παρούσα θὰ προσκομισθοῦν καὶ τὰ ἔγγραφα καὶ ἡ διαθήκη κατὰ τὰ μέρη αὐτῆς.

Ἀντίγραφο. 20 Ἀπριλίου 1623, στή Βέροια

Λαμβάνω ἐγὼ ὁ ὑπογεγραμμένος ἀπὸ τὴν κ. Θεολόγα, τὴν ἀδελφή μου, σκοπεύοντας νὰ μεταβῶ στὴν Κωνσταντινούπολη, γιὰ νὰ γίνω μητροπολίτης Βεροίας, τῆς πατρίδας μου, δάνειο, δηλ. ἐπὶ πλέον ἐκείνου ποὺ εἶχα νὰ λαμβάνω ὡς μερίδιο, εἴκοσι χιλιάδες ρεάλια, τὴν προίκα τῆς, κι αὐτὸ ἐπειδὴ εἶναι μικρὴ ἡ ἀδελφή μου. Εἶμαι ὅμως ὑποχρεωμένος ἐντὸς ὀλίγου χρόνου νὰ τῆς ἀποδώσω τὸ διπλάσιο τῶν χρημάτων τῆς κι ἀκόμη μετὰ τὸ θάνατό μου νὰ ἀνήκη σ' αὐτὴν ὅλη ἡ περιουσία μου ἢ ἂν ἔχη παιδιὰ νὰ ἀνήκη στὰ παιδιὰ τῆς, τόσον ἐκείνη ποὺ βρίσκεται ἐδῶ, ὅσο καὶ ἡ ἄλλη ποὺ βρίσκεται σ' ἄλλον τόπο.

Εἰς πίστιν αὐτῶν,
ἐγὼ ὁ Ἰω. Κωττούνιος βεβαιῶν.

Σ χ ὁ λ ι α.

Ἄγνοοῦμε τί ἔγινε τελικὰ μὲ τὴν αἴτηση αὐτὴ τοῦ Κούνιαλη. Οἱ ἐπιτροποὶ τῆς διαθήκης τοῦ Κωττούνιου καὶ οἱ βενετικὲς ἀρχὲς θὰ θεώρησαν πολὺ δύσκολο νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν ἀπαίτηση αὐτὴ τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Κωττούνιου, ὁ ὁποῖος παρέμεινε ὡς τὰ 1670 σπουδάζοντας στὴν Πάντοβα ὡς ὑπότροφος τοῦ κληροδοτήματος τοῦ θείου του. Πράγματι, στὰ 1670 ὁ Κούνιαλης ζήτησε μὲ ἔγγραφο τοῦ πρὸς τοὺς Ἀναμορφωτὲς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πάντοβας νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ μεταβῇ στὴ Βέροια, ἀλλὰ ταυτόχρονα ἀπαιτοῦσε νὰ τοῦ δοθῇ καὶ τὸ ποσὸ τῶν 450 δουκάτων δηλώνοντας πὺς παραιτεῖται κάθε κληρονομικοῦ δικαιώματος ἐπὶ τῆς διαθήκης Κωττούνιου, βλ. Archivio di Stato di Venezia, Riformatori dello Studio di Padova, Φάκ. 174.

Ὅσο γιὰ τὴν ἀποτυχία τοῦ Κωττούνιου νὰ χριστῇ μητροπολίτης Βεροίας μποροῦμε νὰ δεχτοῦμε ὅτι αἰτία ἦταν ἡ σύγχυση καὶ τὸ χάος ποὺ ἐπικρατοῦσε ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ χρονιά (1623) στὸ Πατριαρχεῖο μὲ τὴν ἐκδίωξη καὶ ἐπαναφορὰ τοῦ μάρτυρα Πατριάρχῃ Κύριλλου Λούκαρι στὸν Πατριαρχικὸ θρόνο. Ὁ Λούκαρι, ὡς γνωστόν, ἐξεδιώχθη ἀπὸ τὸ θρόνο του στὰ μέσα Ἀπριλίου 1623 καὶ ἀφοῦ ἐξορίστηκε στὴ Ρόδο, ἐπανῆλθε στὸ Πατριαρχεῖο στὶς 2 Ὀκτωβρίου τοῦ ἴδιου χρόνου μετὰ τὴν παραίτηση τοῦ μητροπολίτη Ἀδριανουπόλεως Ἀνθίμου ποὺ εἶχε ἀνέλθει στὸν Πατριαρχικὸ θρόνο στὶς 18 Ἰουνίου, βλ. Γερμανοῦ Σάρδεων, Συμβολὴ εἰς τοὺς Πατριαρχικοὺς Καταλόγους Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τῆς Ἀλώσεως καὶ ἐξῆς, Ἀθῆναι 1933, σ. 489-491, πρβλ. Ἀποστόλου Ε. Βακαλοπούλου, Ἱστορία τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ, τόμος Γ', Θεσσαλονίκη 1968, σ. 447-466. Γιὰ τὴν προσωπικότητα τοῦ Λούκαρι καὶ τοὺς ἀγῶνες του τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βλ. Henrig Gunnar, Ökumenisches Patriarchat und Europäische Politik, 1620-1638, Wiesbaden 1968, passim.

R É S U M É

J e a n K a r a t h a n a s s i s, Des éléments nouveaux au sujet de Jean Cottounios (1572-1657).

Deux documents tirés des Archives Nationales de Venise paraissent dans cette étude, concernant la vie et l'œuvre de J. Cottounios.

Dans le premier document le Procurator Pisani recommande J. Cottounios au Procurator Cornaro et soutient J. Cottounios, qui pose sa candidature, pour être élu professeur en philosophie à l'Université de Padoue à la place de Cremonini, décédé peu avant.

Le deuxième document nous renseigne que J. Cottounios étant alors professeur à l'Université de Bologne (1623), demande à sa sœur Theologa de lui prêter 20.000 réalia, qui permettraient à Kyrillos Lukaris, Patriarche œcuménique, de le sacrer évêque de Véria. J. Counialis, fils de sa sœur Théologa, nous donne ces derniers renseignements dans sa demande, adressée aux administrateurs du testament de Cottounios, par laquelle il réclame l'argent emprunté.